

دشمن مرے تے خوشی نی کریے ہوئے سجننا وی مر جانا

Saiful Muluk (Sufi Kalam) - Saif ul Maluk

سیف الملوک

دشمن مرے تے خوشی نی کریے ہوئے سجننا وی مر جانا
ڈیگر تے دن هويا محمد تے اوڑک نو ڈوب جان

اول حمد ثنا الہی تے جو مالک ہر ہر دا
اس دا نام چتارن والا کسے وی میدان نا ہر دا

کام تمام میسر ہوندے ہو تے نام اودا چت دھریاں
رحم سکے ساوے کردا قہرون ساڑے ہریاں

بادشاہا تھیں بھیک منگاوے تے تخت بہاوے کاپی
کچ پرواہ نی گھر اس دے تے دایم بے پروایی

اپ مکانوں خالی اس تھیں کوئی مکان نا خالی
ہر ویلے ہر چیز محمد تے رکھدا نت سنمبھالی

ہر در توں دھتکارن ہندا جو اس در تھیں مڑیا
اوسے دا اس شان ودھایا جو اس پاسے اڑیا

واہ کریم امت دا والی ہو تے مہر شفاعت کردا
جبرائیل جے جسدے چاکر تے نبیاں دا سر کردا

او محبوب حبیب ربانی تے حامی روز حشر دا
اپ یتیم یتیمان تاییں ہتھ سرے پر تر دا

تے حسن بازار اودے سو یوسف پردے ہون پکاندے
ذولقرنین سلیمان جیسے خدمت گار کہاندے

موسیٰ خضر نقیب انار دے اگے بجن راہی
تے او سلطان محمد والی مرسل ہور سپاہی

تے جیون جیون جھوٹا ماواں موت کھلی سر اتے
لکھ کڑوڑ تیرے تھیں سونے خاک اندر رل ستے

بن ایی جند نکلے ناہیں ہوتے کوی جہان نا چلدا
ڈاھڈے دے ہتھ قلم محمد تے وس نیی کج چلدا

کیتی بے فرمانی تیری بھلا پھرے اس راہوں
تے نام اللہ بخشش بے ادبی تے نا کر پکڑ گناہوں

جھل جھل پار نا ہاریں ہمت تو ہک دن بھرسیں پاسا
بھکا منگن چڑے محمد اوڑک بھر د کا سا

جس دل اندر ہوے پایی ہک رتی چنگاری
اے قصہ پڑھ بہامبڑ بندا نال ربے دی یاری

جس دل اندر عشق نا رچیا ہوتے کتے اس تو چنگے
خاوند دے گھر راکھی کردے سب پھکے ننگے

جناں دکھاں وچ دل بھر راضی تے اناں تو سکھ وارے
دکھ قبول محمد بخشا تے راضی رہن پیارے

راتیں زاری کر کر رویں اوتے نیند اکھیں دی ڈھونڈے
فجر او گنہگار کہلاون ہر تھیں نیویں ہونڈے

ہسن کھڈن نال لگ اوں سٹ گیوں ڈونگیان فکراں
تے پاٹی لیر پرانی وانگوں ٹنگ گیاں وچ ککراں

جناں تنا عشق سمانا ہو تے رونا کم اناں
ملدے دے رونا بچھڑے رونا تے رونا ٹردے راہاں

جس تنمبے نال گڑتی دیندے اوس تنمبے نال پانی
تے جیڑے اے میر محمد اوہو اے مکانی

ریت وجود تیرے وچ سونا تے اویں نظر نا اویں
ہنجوں دا ہتھ پانی دوہویں تے ریت مٹی ژوڑ جاوے

جس دل اندر عشق سمانا ہو تے اوس نی فر جانا
بڑے سونے ملن ہزاراں اساں نی او یار وٹانا

عشق کیا میں بن بن کھڑیاں دودھ تھیں پلایاں پلایاں
مائی بابل پٹ پٹ تھکے تے واہاں مول نا چلیاں

الوداع اٹھ چلیں ساتھی ہو ڈٹھی کونج اڈاراں
نت اداسیں تے کر لاسیں کر کر یاد کتاراں

ہاے افسوس نا دوش کسے تے لکھی قلم ربانی
سجنا نال محمد بخشا زہر ہوی زندگانی

ٹنڈاں پانی بھر بھر ڈولن تے وانگ دکھیاں نال
مڑ جاون خالی گھر نو جو دوڑ بھراواں بہیناں

ہک بلبیل ایس باغے اندر ہو تے اہلنا ری سی بناوندی
اجے نی چڑھیا نی توڑ محمد تے اڈھ گئی اے کرلاندی

مالی دا کم پانی دینا اوتے بھر بھر مشقاں پاوے
مالک دا کم پھل پھل لانا لاوے یا نا لاوے

تے بس اساں دا وس نی چلدا کی اس ساڈا ہونا
لسے دا کی زور محمد تے نس جانا یا رونا

میں اندھاں تے تلکن رستہ او کیوں کر رویں سمبھالا
دھکے دیون والے بوہتے تے تو ہتھ پکڑن والا

مان نا کریو روپ گھنے دا تے وارث کون حسن دا
سدا نا رہسن شاخن ہریاں تے سدا ناں پھل چمن دا

سدا نا تابش سورج والی تے جیوں کر وقت دوپہراں
بے وفاہی رسم، محمد تے سدا اسے وچ دھہراں

سدا نی ہتھ مہندی رتے تے سدا نی چھنکن ونگاں
سدا نی چوپے جا محمد سدا نی رل مل بینا

سدا نی مرغایاں بینا تے سدا نا سر پانی
او سدا نا سیاں سیس بلاون او سدا نا سرخی لانی

مگر شکاری کرے تیاری ہو تے بار چریں دیاں ہرناں
جو چڑھیاں اس ڈھینا اوڑک تے جو جمیاں اس مرنا

لاکھ ہزار بہارحسن دی تے اندر خاک سمائی
لا پربت اجی محمد تے جگ وچ روے کہانی

سدا نا باغی بلبیل بولے تے سدا نا باغ بہاراں
سدا نا حسن جوانی قائم سدا نا صحبت یاراں

اچی جایی نیو لگایو ہو تے بنی مصیبت بہاری
یاراں باہجھ محمد بخشا او کون کرے غم خاری

اول حمد ثناء الہی جو مالک ہر ہر دا
اس دا نام چتارن والا کسے میدان نہ ہر دا

کام تمام میسر ہوندے نام اوہدا چت دھریاں
رحموں سکے ساوے کردا قہروں ساڑے ہریاں

حکم اوہدے بن ککھ نہ ہلدا واہ قدرت دا والی
جیا جون نگاہ اوہدی وچ ہر پتہ ہر ڈالی

آپے دانا آپے بینا ہر کم کر دا آپے
واحد لا شریک الہی صفتاں نال سپہاپے

ماں پیو دی نافرمانی جو بیٹا نت کردا
فرزندى دا پیار نہ رہندا کہن کیوں اے مردا

سجن بھین بھرا نہ ہوون راضی جس بھراوں
گھر آے دن کرن نہ آدر کپن اوڈیاں واوں

واہ کریم امت دا والی مہر شفاعت کردا
جبرائیل جیے جس چاکر نبیاں دا سرکردا

اوه محبوب حبیب رباناں حامی روز حشر دا
آپ یتیم یتیمان تاییں ہر ہتھ سرے پر دھر دا

جے لکھ واری عطر گلابوں دھویئے نت زباناں
نام اونہاں دے لایق ناہی کی قلمے دا کاناں

نال اشارت ٹکڑے کیتا جس نے چن اسمانی
سک روڑاں تھیں جس پڑھایا کلمہ زکر زبانی

حس بازار اوہدے سے یوسف بردے ہووکاندے
ذوالقرنین سلیمان جیسے خدمتگار کہاندے

فضل تیرے نال لوہے تردے پھٹیاں دے سنگ رل کے
کُتے وی جنت جان محمد چنگیاں دے سنگ رل کے

دنیا تے جس دکھ نین پایا اوہ کیوں آیا کیوں آیا
پچھ بلال اویس دے کولوں انہاں کیوں یار منایا

عملاں والے لنگھ لنگھ جاندے تے غافل غوطے کہاندے
ڈبن نہ دین محمد بخشا کامل پیر جنہاندے

جس گھر آون جاون ہووے تے رکھیے پاک نگاہواں
کعبے وانگر جانیے اس نوں تے رہیے بہن بھراواں

ککھ سواد نہ مشری اندر کھنڈاں وی چکھ ڈھنھیاں
ایناں ساریاں چیزاں نالوں گلاں میرے سجن دیاں مٹھیاں

ہجر تیرا جے پانی منگے تے میں کھوہ نیناں دے گیڑاں
جی کردا تینوں سامنے بیٹھا کے میں درد پرانے چھیڑاں

رحمت دا دریا الہی تے ہر دم وگدا تیرا
جے اک قطرہ بخشیں مینوں کم بن جاندا میرا

رحمت دا مینہ پاخدا یا تے باغ سکا کر ہریا
بوٹا آس امید میری دا کرے دے میوے بھریا

بیلی بیلی ہر کویں اکھے تے میں وی اکھاں بیلی
اس ویلے دا کویں نیں بیلی جدوں نکلے جان اکیلی

مولا تو بیلی تے سب جگ بیلی تے ان بیلی وی بیلی
سجناں باہجھ محمد بخشا اج سنجی پی اے حویلی

سفنے وچ مینوں ماہی ملیا تے میں گل وچ پالیاں بانہواں
ڈر دی ماری اکھ نہ کھولاں کیتے فیر وچھڑ نہ جانواں

اچیاں لمیاں ٹالیاں تے گھنیاں جنہاں دیاں چھانواں
ہر شے بازاروں لبھ جاندی اے لبھدیاں نیں مانواں

نعت انہاں دے لایق پاکی کی دساں ناداناں
میں پلید ندی وچ وڑیا پاک کرے تن جاناں

ایسا نبی جنہاں دا والی سو امت کیوں جر سی
عیب گناہ خطاواں بابت کیوں دوزخ ول ٹرسی

کی کچھ سفت تہاڈی اکھاں خلقت دے سردارا
لاکھ صلوه سلام تیرے تے لاکھ درود ہزاراں

دنیا تے جو کم نہ آیا اوکھے سوکھے ویلے
اس بے فیض سنگی کولوں اساں بہتر یار اکیلے

سو سو جوڑ سنگت دے ویکھے آخر وتھاں پییاں
جناں بناں اک پل سی نیں لنگ دا اوہ شکلاں یاد نہ رہیاں

يار كرىء انا نون چهن سور اشنايان
ماں ٲيو سجن ياء نه رهن حرص نه بهناں بهايان

ٲيارى آقا نى فرياما تسى كرلوخدمت ماں دى
جس نى كعبه ويكهنه هووىء تك لووىء صورت ماں دى

مانوان باهجون كهڙا سجنون دل دىء درد ونڙاوندا
كنڙا جىء ٲتر نون چبهدا تىء درد مانوان نون هوندا

ماں ورگى كوى شىء نين جگ تىء ميں سارى دنيا ٲهولى
چهيڙى ٲهنڙا كليجىء نون ٲاووىء اوه ماں دى مٲهى بولى

باٲ مرن سر ننگا هندا وير مرن كنڙا خالى
مانون باهجه محمد بخشا كون كرىء ركهوالى

ماں تىء ٲيو نين دونويں سجنون رب دا مٲها ميوه
جس نى جنت جانا هووىء كرلىء دونوان دى سيوه

ايهو دعا اىء ميرى مولى نه مرن كدى وى مانوان
ماں دىء ٲيراں تهلىء جنت مانوان ٲهنڙيان چهانوان
مانوان ٲهنڙيان چهانوان